

pochybnosti o tom, že dle § 352 ex. ř. lze návrh na dražbu společné nemovitosti za účelem rozdělení považovati za návrh exekuční, při němž lze i náklady účtovati. Další řízení po povolené dražbě se však již řídí dle §§ 272 až 280 cís. pat. ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. z. a zásady tohoto řízení platí ovšem i pro provedení povolení dražby a zejména též co do vzešlých nákladů. Leč pro otázku přípustnosti dovolacího rekursu ohledně výroku o útratách jest úplně lhostejno, posuzuje-li se návrh ve smyslu § 352 ex. ř. dle zásad exekučního řízení či podle ustanovení patentu o nesporném řízení, neboť v tom i onom případě jest dovolací rekurs do výroku rekursního soudu o nákladech ať dle § 528 c. ř. s. a § 78 ex. ř., ať dle 14 odstavec druhý cís. pat. nepřipustným a bylo ho proto za všech okolností odmítnouti.

Čís. 1908.

Vyměření evidenčního poplatku ve věci převodu notářských kaucí do tuzemska lze odporovati dozorčí stížností, nikoli rekuresem na Nejvyšší soud.

(Rozh. ze dne 10. října 1922, R II 385/22.)

V záležitosti přenesení notářských kaucí z Vídeňské poštovní spořitelny na čs. šekový úřad v Praze, jež provádí presidium zemského soudu v Brně v dohodě a za spolupůsobení notářské komory Brněnské, jež si zajistila souhlas súčastněných notářů, požádal čs. poštovní šekový úřad v Praze presidium zemského soudu v Brně, by vybralo od súčastněných notářů převodní a evidenční poplatky úhrnem Kč 1140.50, z čehož na notáře Dra Mořice W-a připadlo Kč 86. Presidium zemského soudu v Brně předepsalo dru W-ovi tuto částku poplatkovým lístkem (form. 15 k § 105 jedn. ř.). Notář Dr. W. podal proti tomu stížnost nadepsanou »Nullitätsrekurs« dne 2. srpna 1922, jež vyřízením presidia mor. sl. vrchního zemského soudu ze dne 18. srpna 1922 byla zamítnuta; do tohoto vyřízení podal Dr. W. »mimořádný nulitní rekurs«, který mu vyřízením presidia mor. sl. vrchního zemského soudu v Brně ze dne 6. září 1922 byl vrácen s tím, že presidium pokládá za nemístné stížnost tu předložiti nejvyššímu soudu, poněvadž zamítnutí stížnosti ze dne 2. srpna 1922 jest čistě administrativním opatřením. Stížnost notáře do tohoto usnesení Nejvyšší soud odmítl.

Důvody:

Zřejmo, že vymáhání poplatku poplatkovým lístkem jest opatřením administrativním, a téhož rázu jest i vyřízení presidia mor. sl. vrchního zemského soudu, kterým stížnost proti vydání poplatkového lístku byla zamítnuta. Pořad stolic proti opatřením administrativním upravuje § 74 zák. o soud. org. (ze dne 27. listopadu 1896, čís. 217 ř. zák.) a jest tedy pořad upravený civilním řádem soudním a patentem o řízení mimosporném ve věcech takových vyloučen. Jest tedy stížnost dra W-a do vyřízení presidia mor. sl. vrchního zemského soudu ze dne 18. srpna 1922 na nejvyšší soud nepřipustna a důsledkem toho jest nepřipustna i stížnost

jeho proti vyřízení jmenovaného presidia ze dne 6. září 1922, jímž předložení oné stížnosti nejvyššímu soudu bylo odepřeno.

Čís. 1909.

Státní smlouvy bývalého Rakouska (na př. státní smlouva s Francií ze dne 11. prosince 1866, čís. 168 ř. z. o projednávání pozůstalostí), neplatí pro Československou republiku.

Postupu, předepsaného pro projednávání pozůstalostí po Francouzích šem 23 nesp. říz. (sdělení ministerstva spravedlnosti čís. 50 Věstníku čís. 5/1921), dlužno šetřiti bez ohledu k tomu, zda zůstavitel zemřel ve Francii či v tuzemsku.

Soudu jest se omeziti na opatření dle §§ 137 až 139 nesp. řízení, jde-li o pozůstalost Francouze zemřelého ve Francii. Pokud může spolupůsobiti notář.

(Rozh. ze dne 10. října 1922, R II 393/22.)

Po Francouzi, zemřevším ve Francii, zůstala v tuzemsku movitá pozůstalost, již pozůstalostní soud odevzdal notáři jako soudnímu komisaři. by ji projednal dle § 137—139 nesp. říz. Rekursní soud nařídil prvému soudu, by vzal na vědomí žádost za zřízení inventáře o jmění zůstavitelovu, nalézajícím se v tuzemsku, vyrozuměl o tom francouzský konsulát za účelem pořízení inventáře jakož i zahájení dalších opatření, na těchto opatřeních se zúčastnil jen dle státní smlouvy ze dne 11. prosince 1866, čís. 168 ř. zák., a obmezil se na úkony naznačené v §§ 23 a 137—139 nesp. říz. **Důvody:** Tuzemské soudy nemají se vměšovati do projednávání movité pozůstalosti francouzského státního občana, ježto dle státní smlouvy uzavřené s Francií dne 11. prosince 1866, čís. 68 ř. zák. jest rozhodovati o dědických nárocích na movité jmění, jež bylo zůstaveno v jednom z obou států příslušníkem druhého státu, soudy nebo jinými příslušnými úřady státu, jemuž náležel zůstavitel a dle zákonů tohoto státu (čl. 2). Místní úřad má úmrtí ihned oznámiti nejbližšímu konsulovi, jestliže o něm dříve zvěděl, a naopak (čl. 3), a konsulát jest oprávněn postupně zapečetiti jmění, předsevzítí inventuru, naříditi veřejnou dražbu ba i likvidovati movitou pozůstalost. Ježto zůstavitel byl francouzským státním občanem, nemohou tuzemské soudy projednávati pozůstalost, nýbrž jest se jim pouze zúčastniti v mezích, stanovených zmíněnou státní smlouvou na opatřeních konsulárních úřadů a dle §§ 23 a 137—139 nesp. říz. učiniti před vydáním pozůstalosti do ciziny opatření ve prospěch tuzemských nebo v tuzemsku se zdržujících dědiců, odkazovníků a pozůstalostních věřitelů. Francouzský konsul jest jmenovitě oprávněn pořídití inventář tuzemského movitého jmění zůstavitelova a pozvati tuzemský soud k zúčastnění se úkonu.

Nejvyšší soud změnil usnesení rekursního soudu v ten smysl, že zamítl stížnost do usnesení prvního soudu.

Důvody:

Na omylu je rekursní soud, má-li za to, že státní smlouva ze dne 11. prosince 1866, čís. 168 ř. zák. uzavřená mezi Francií a býv. Ra-